

POKUD NĚCO CHCEŠ,
TAK SI TO VYTVÁŘÍŠ,
A KDYŽ VĚŘÍŠ, ŽE TO EXISTUJE,
TAK TO EXISTOVAT ZÁČNE.

JIRKA MÁDL

Oblíbený citát: Lepší mrtvej frajer než živěj srab.

Oblíbená kniha:

Podivuhodný případ se psem (Mark Haddon)

Oblíbený hrdina:
Superman

Příznej barvu!

Jednou jsme s kamarádama zjistili, že máme mezi sebou práskače a zrádce. A tak jsme mu vzali šampón a načůrali jsme mu do něj. A co vim, sprchoval se každěj den.

Vzkaz pro Vás:
Koule jsou v hlavě!

„Fakt si nepřejú v rozhovoru cokoliv měnit,“ upozorňoval mě Jirka, když jsme ho dokončili. Dobře, řekla jsem si, udělala jsem pár drobných úprav a rozhovor poslala k autorizaci. Moji téměř jedinou úpravu, kdy jsem změnila hajzl na háj, mi přepsal zpátky. Podle Jirky evidentně není jedno, jestli je generace našich dětí v háji, nebo v hajzlu.

Odjakživa si zakládám na pevném stisku ruky a snad od nikoho jsem takhle srdečné potřesení pravačkou ještě nezažila. Během našeho rozhovoru se Jirka směje na celé kolo a čiší z něj obrovská energie. Je stejně veselý a zábavný, jak ho všichni známe z filmů. Na nic si nehraje a bez problémů odpovídá na moje všetečné otázky. Hodně lidí vám často řekne jen pár věcí a o nic dalšího se nepodělí, ale Jirka? Kdepak. Je to upřímněj frajer.

Jak ti to šlo ve škole?

Na základce jsem se učil docela blbě. Nebyl jsem žádný šprt a dost jsem to flákal. Učení mě moc nezajímalo, raději jsem se spolužákama chodil ven. Mamka z toho byla smutná, protože můj starší brácha byl jedničkář a ona doufala, že já budu taky. No a nebyl. Děda založil několik škol, uměl sedm jazyků a sama mamka byla učitelka a má malej doktorát. A já měl v pololetí na vysvědčení trojky. Mamka mi řekla, že jestli budu mít na konci jednu jedinou trojku, tak skončím s hokejem.

Hokej jsem miloval, takže jsem měl samý jedničky. V páté třídě jsem pak šel na gympl a mamka se bála, že to bude ještě větší průser, když už na základce jsem to flákal. Ale světe div se, já měl pořád vyznamenání a učení mi šlo.

Změnilo se to, když jsi začal točit filmy?

Škola mi normálně chyběla. Mrzelo mě, že tam nemůžu chodit tak často jako dřív. Dodneška se mi zdá sen, ve kterém mi někdo říká, že můžu ještě rok chodit na gympl. A v tom snu jsem hrozně šťastnej, protože se zase scházím s kámošema. Teď s odstupem času bych se do školy rád vrátil, protože jak jsem starší, už vím, co bych od toho vzdělání chtěl. Rozhodně bych neflákal ani jeden předmět, protože s odstupem času vidím, že mi každé přeci jen něco dal. Ale nehroutil bych se zase z neúspěchů v oborech, který mě nezajímají. Já si myslím, že na tvým vysvědčení by mělo být poznat, co tě baví.

Na tvým
vysvědčení
by mělo být
poznat, co
tě baví.

Čím víc
toho víš, tím
líp ti funguje
mozek a mnohem
líp se ti v tom
světě žije.

Chtěl jsi mít na gymplu dobrý známky?

Jeden čas docela hodně. Byl jsem ve škole jedinej hokejista a všichni si myslí, že sportovci jsou hlupáci. To jsem těžce nesl a chtěl jsem dokázat, že u mě to neplatí. I dneska mě učení baví.

Je podle tebe důležitý mít vzdělání?

Jasně, že je. Hlavně je hrozně důležitý naučit se i ty věci, který tě nebaví. Sám jsem často říkal, že nechápu, k čemu mi ta matika bude, protože já přeci nic s rovnicema nikdy dělat nebudu. Teď už ale vidím ty souvislosti. Čím víc toho víš, tím líp ti funguje mozek a mnohem líp se ti v tom světě žije. Vždycky jsem věděl, že mi jdou jazyky, a cítil jsem, že mě to rozvíjí. Strašně moc jsem chtěl psát, ale cítil jsem jako by mi chybělo jedno kolečko do toho motůrku, kterej dokáže napsat něco většího než básničky. Pak jsem se ale začal učit italsky a najednou jsem napsal scénář k filmu Pojedeme k moři. Všechno spolu souvisí a mozek potřebuje jet několika směrama, nesusouředit se jen na jednu aktivitu.

Umíš anglicky, německy a italsky. Inspiroval tě tvůj děda k tomu, aby ses učil jazyky?

Přesně tak, děda uměl hodně jazyků, takže když jsem potřeboval poradit, měl jsem se koho zeptat. Mám na to asi i buňky, ale já prostě ty jazyky umět chtěl. A člověk musí umět aspoň jeden cizí jazyk. Ale není to tak, že jako jen v dnešní době, to je blbost. Vždycky to tak bylo.

A jak jsi vůbec vycházel se spolužákama?

Výborně. Hlavně teda na gymplu. To je skupina, která mě nejvíc utvářela. S nikým už neprojdeš takovou fází vývoje jako s lidma v tomhle věku, a proto je ta vazba tak velká, i když se už dneska vídáme jen málo. Ale rád vzpomínám i na kamarády z dětských táborů. Ne úplně v dobrým zase vzpomínám na určitý období na hokeji. Dodneška je to pro mě vlastně trošku traumatizující.

Člověk
musí umět
aspoň jeden
cizí jazyk.

Proč?

Málem mi ten sport úplně zhnusili. Zažil jsem tam hrozný věci, co se týče protekce. Už jsem se ani netěšil na tréninky. Bylo tam přesně to prostředí, kdy přijde trenér za rodičem a řekne mu, ať dá sponzorský příspěvek. A protože naši nedali, tak jsem ze dne na den přestal hrát a pak jsem z toho týmu musel i odejít. Ta atmosféra celkově v pohodě nebyla. Pořád jsem věřil, že se to nějak otočí. Pak jsem odešel do jiného týmu a tam mi zase chuť hrát hokej vrátili.

Muselo to pro tebe být těžký. Jak se ti to podařilo ustát?

Ani nevím, prostě jsem se rozhodl, že se nepodělám. Takový věci jsou první kontakty s reálným světem. A hokej je skoro jako modelová situace pro běžnej život. Někdy to bolí, někdy to jde úplně samo, někdy ti stačí málo a hned vidíš výsledky, a někdy makáš několik let a nic se

V zásadě
jsou jenom
dvě možnosti
rozhodnutí:
podělám se
z toho, anebo
ne.

neděje, někdy to není ve tvójí moci a někdy to není fér. V zásadě jsou jenom dvě možnosti rozhodnutí: podělám se z toho, anebo ne.

Ty sám takhle překonáváš překážky, který se ti staví do cesty?

Vnímám to tak, že když chceš něco dělat fakt dobře, musíš počítat s tím, že tě potká dost problémů. Dneska už to vidím a vnímám jako vlny. Když se mám dobře a všechno klape, musím se připravovat na nějakou blbej příliv, bejt v pozoru. A když se topím v blbý vlně, беру to jako získávání času pro tu dobrou vlnu za ní. Jenom občas něco chceme a nechápeme, že jsou pro nás ale připravený jiný odměny. Já vždycky dostal, co jsem chtěl, ale úplně jiným způsobem, než jsem to očekával. Ale to vidí člověk samozřejmě až s odstupem času.

Tohle pomohlo i tobě? Je to něco, díky čemu ses stal úspěšným?

V tomhle hrajou roli dvě věci. První je koncentrace, tedy schopnost soustředit se na to, co děláš. To považuju za úplnej základ. Musíš vědět, proč to děláš, a nesmíš se nechat rozhodit. A ta druhá věc je, že jsem se hodně koukal na filmy.

Jak ti pomohly filmy?

Může to znít divně, ale vysvětlím to. Nedávno se stalo, že děčka šikanovaly svoji učitelku a ona pak umřela. Ono vlastně

Tahle
generace
je v hajzlu,
protože nikdo
nechce bejt
hrdinou.

vůbec nejde o to, že jí ubližovaly, ale průser je, že se za ni nikdo nepostavil. Omlouvám se, že to říkám, ale tahle generace je v hajzlu, protože nikdo nechce bejt hrdinou. My sice ne všichni měli tu odvahu, ale skoro všichni tím správněkem chtěli bejt. Hrdinství nám nepřišlo trapný. Když tě zajímají jen YouTubeři, kteří mají nulový obsah, je ti to k ničemu. Sice je super, že jim koukáš do pokojíčku a víš, co nosí za boty, ale většina z nich je parta dementů, která prostě jen umí stříhat videa. Myslím si, že tohle se stalo právě proto,

že se málo kouká na filmy a čte. Nevidí hrdiny a nechtějí jimi bejt.

V čem jsou podle tebe důležité knížky? Proč bychom měli číst?

Jeden bezvadnej novinář, pan Jan Petránek, mě nadchl jednou větou. Chvilí mi trvalo, než jsem ji pochopil. Po okupaci s ním pěkně zemetli a chtěli ho všema možnýma způsobama zlikvidovat, ale ten člověk se pořád usmíval a usmívá. Ptal jsem se ho, čím to je. Odpověděl mi, že je to snadný, že za svůj život prostě přečetl hodně knih. Když budeš číst, najednou pochopíš, co je špatný a co dobrý, protože to umíš pojmenovat. Znáš konkrétní příklady a víš, jak na to emočně reaguješ, co cítíš. Čím víc knížek přečteš, čím víc filmů uvidíš, tím budeš bohatší. Samozřejmě musí mít člověk taky někoho, kdo mu řekne, čím začít, co přečíst, na co koukat. K tomu byly skvělý čtenářský deníky. Pak ti

Když budeš číst, najednou pochopíš, co je špatný a co dobrý, protože to umíš pojmenovat.

nebude stačit krátký video o tom, jak si někdo patlá pomazánku po ksichtě nebo o čemkoli, co umí každej z nás.

Tohle asi patří k době, ve které žijeme...

Je to taková zvláštní prázdnota. Už vlastně jenom reagujeme. Zazvoní telefon, zvednu ho, odpovím na zprávu, olajkuju něco. Je to v pořádku, ať někdo takhle klidně existuje, ale už nikdy nic nevytvoří, protože tvořivost začíná ve chvíli, kdy přestanu reagovat a nechám ty podněty uvnitř hlavy samy se sebou pracovat. To jsou chvíle, kdy jsme takzvané sami se sebou. Ty jsou nedocenitelný. Ale troufám si říct, že se taky může stát, že z týchle generace bude generace dementů, protože už jen reagujou.

Myslíš si tedy, že jsou sociální sítě špatný?

Sociální sítě samy o sobě zlé nejsou. Nejsou špatný a dobrý věci. Jsou jen špatní uživatelé. Vidličkou se můžeš najíst, nebo někomu vypíchnout oko. A ta vidlička za to nemůže.

Co tedy pro tebe znamená přátelství?

Sdílení dobrého a špatného. Světem nehýbe láska, ale přátelství, protože v určitý moment se i vztahy překlolí v přátelství. Nemusí tě k někomu poutat jen to, že chodíte do stejné třídy, ale víš, že je tam něco víc, co vás spojuje. Přitom

Když seš sám, vnímáš svět najednou úplně jinak.

nemusíte být přátelé na celý život a ani se nemusíte vídat každý den. Hodně mých kamarádů žije úplně jiný život než já, ale občas si zavoláme a víme, že tu jeden pro druhého jsme.

A co děláš, když jsi sám?

Píšu, čtu a přemýšlím. Kdyby nebyly dny, kdy jsem jen sám a cestuju po světě, nikdy bych nic nenapsal. Když seš sám, vnímáš svět najednou úplně jinak.

A cestování je zásadní, pokud chceš dělat věci na světové úrovni. Jakmile odjedeš pryč a podíváš se, jak funguje život v odlišných koutech světa, pochopíš, že máš pořád co zlepšovat.

Když se ti něco nelíbí, ozveš se?

Někdy je těžký ovládnout svoje pocity. Teď mám zrovna takový impulzivní den. Ale vím, že se mi vždycky vyplatilo počkat a nejednat v afektu. Vstřícnost je závratná a já jako štír opravdu musím jednat jen a jen bez emocí, jinak je to špatně.

Takže se rozhoduješ spíš hlavou než srdcem?

Řekl bych, že se rozmyšlím spíš podle dané situace. Když se budeš ve vztahu rozhodovat jen rozumem a třeba

vždycky se rozhoduju podle toho, jak je to potřeba v daném okamžiku, a míchám klidně srdce i rozum dohromady.

v práci jen srdcem, je to nesmysl. Vždycky se rozhoduju podle toho, jak je to potřeba v daném okamžiku, a míchám klidně srdce i rozum dohromady.

Věříš, že je tady něco, co nám při rozhodování pomáhá? Něco, co nás přesahuje?

Nikdy jsem to nikde neřekl, ale já si myslím, že lidé stvořili Boha, a ne že Bůh stvořil lidi. A to neznámá, že neexistuje. Když lidi začali psát knížky, uvědomili si, kdo vlastně jsou. Podle mě jsme si stvořili nějakou energii, která nám vrací to, jak se chováme. Když makáš a seš upřímný, tak se ti to vrátí. Pokud něco chceš, tak si to vytváříš, a když věříš, že to existuje, tak to existovat začne. Nemusí to být jen Bůh, takhle je to se vším.

